

[Jesper Simonsen.]
sig til Spotten, en Form, man bruger om andres Anskuelse for at erte med det Salt, Udtrykkene i sig skal indeholde, og at den Form ogsaa har sin Berettigelse, naar det drejer sig om Diskussion om religiøse Problemer, har altid været anerkendt. Derfor skal vi ikke have en Straffebestemmelse, som i paakommende Tilfælde kan bruges — uden tilstrækkelig Anledning, men dog bruges, fordi Ordene giver Adgang dertil — overfor en saadan Kritik, der har iklædt sig Spottens Form, en Kritik, som man kan være enig eller uenig i, men hvis Beføjelse man i øvrigt ikke kan underkende.

Der er under Nr. 113 og 115 stillet et Par Ændringsforslag til § 207, som tilsigter at skærpe Straffen for Bigami. De Bemærkninger, jeg i Gaar gjorde i anden Anledning om Bigamiforbrydelsen, kan jeg paaberaabe mig her — og jeg tror, jeg kan nøjes dermed — som Grundlag for at fra-rædde Vedtagelsen af disse to Ændringsforslag.

Til § 108 stiller det samme Mindretal et Ændringsforslag, som tilsigter en Skærpelse, gaende ud paa, at Personer, der er saaledes besvoglede, at de ikke maa gifte sig uden Bevilling, ikke skal kunne slippe for Straf eller slippe med Bødestraf, naar de har giftet sig med hinanden, selv om Ægteskabet bliver bestaaende, idet det offentlige ikke forlanger det omstødt. Jeg tror, enhver, der har haft med det praktiske Liv at gøre, meget let vil kunne tænke sig Tilfælde, hvor der ikke er nogen Grund til at straffe, naar man lader et saadant Ægteskab bestaa. Og man maa her ogsaa huske paa, at det er ikke en Forbrydelse, der er synderlig fristende for nogen, saaledes at en stærk Fristelse skulde som Modvægt kræve en vis alvorlig Straffetrusel. Det drejer sig jo nemlig om Forhold, hvor de paagældende antagelig — og antagelig let — vilde have kunnet faa Dispensation, saaledes at de maatte indgaa Ægteskab, men de springer dette Led over og gifter sig uden denne Dispensation, og naar saa det offentlige opdager, at de har giftet sig uden Dispensation, bliver der Tale om Straf. Dette at indgaa et saadant Ægteskab uden at søge den fornødne Dispensation er altsaa ikke noget, der ligger saa snublende nær, at man skal have en stærk Straffetrusel for at modvirke det, og naar det offentlige lader Ægteskabet bestaa, er der saa nogen som helst Risiko ved at give Domstolene Adgang til at kunne lade Straffen gaa ned til Bøde eller helt bortfalde? Det er jo ikke saaledes, at Straffen bortfalder, fordi Ægteskabet bestaar,

men der aabnes Adgang for Domstolene til at skønne over, om det ikke i det konkrete Tilfælde kan være rimeligt at lade de paagældende slippe med en Bøde eller helt slippe fri for Straf. For mig er det efter de Erfaringer, jeg har gjort som Kriminalist, ganske indlysende, at det i overmaade mange Tilfælde vil føles som en ganske naturlig Udvej at nøjes med en lille Bøde eller ingen Straf, naar Forholdet alligevel er det, at man vilde have tilladt Ægteskabet, saaledes at hele Forseelsen i Virkeligheden er af en rent formel Karakter.

Under Nr. 121 er der til § 210 af et Mindretal stillet et Forslag, som det egentlig maa forbaave en at møde, nemlig at ægteskabelig Utroskab fremdeles skal straffes. Oven i Købet udvider man det straffbare Omraade i Forhold til den nugældende Lovgivning, idet man foreslaar, at ogsaa den ugifte Person skal kunne straffes. Det er ganske interessant lige et Øjeblik at dvæle ved denne Forseelses Historie. Efter Christian den Femtes Danske Lov var Forholdet jo dette, at for ægteskabelig Utroskab kunde Straffen i visse Tilfælde, endda i flere Tilfælde, stige til Livsstraf, saaledes at det foreskrives i Christian den Femtes Danske Lov, at Kvinden under visse Omstændigheder i et saadant Forhold bør puttes i en Sæk og druknes og Manden miste sin Hals. Saa alvorligt saa man paa dette Forhold den Gang. Men Opfattelsen har ændret sig i Tiden indtil den nugældende Straffelovs Tilblivelse, saaledes at man i Straffelovens § 159 nu havde indskrænket Straffen betydeligt, til en forholdsvis ringe Straf. Men Straffen var opretholdt for den gifte Person, der indlod sig i kønsligt Forhold udenfor Ægteskab. Tiden, der er forløbet efter Straffeloven af 1866, har faktisk gjort § 159 i Straffeloven tom, den anvendes jo ikke mere, ingen kræver Straf efter den. Livet har tilintetgjort denne Straffebestemmelse. Det maa derfor forekomme en højst mærkeligt, at man nu ikke alene optager den, men oven i Købet udvider den. Hele Straffebestemmelsen er i Virkeligheden kun et kriminalistisk Genfærd, og man har oven i Købet klædt Gespenstet i det allermindst tiltalende Skrud, idet man har gjort Straf afhængig af, at den bedragne Ægtefælle, naar Ægteskabet opløses, begærer Straf. Det Skrud, man har iklædt Straffebestemmelsen, er altsaa Hævnens, ved Siden af at Bestemmelsen aabner den Ægtefælle, der kan begære Straf, en passende Adgang til at øve Pres paa den anden Ægtefælle under de Forhandlinger, som skal foregaa i Anledning af Skilsmissem. Jeg synes derfor, at